

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในการปกครองประเทศของไทย โดยเฉพาะการใช้อำนาจการปกครองนั้นในยุคแรกๆ ได้ใช้หลักการรวมอำนาจการปกครองไว้กับส่วนกลางเป็นสำคัญ เพราะเหตุว่าเมื่อแรกตั้งชาติ ความจำเป็นที่จะต้องใช้อำนาจเด็ดขาดในการปกครอง เพื่อสร้างความมั่นคงให้แก่ชาติ รวมทั้งอาณาเขตยังมีขนาดไม่กว้างขวางและพลเมืองของประเทศยังมีจำนวนไม่มากนัก จึงยอมเป็นการสะดวกและเหมาะสมที่จะรวมอำนาจการปกครองไว้ที่ศูนย์กลางของประเทศแต่เพียงแห่งเดียว ทั้งนี้เพื่อเอกภาพของชาติและประสิทธิภาพในการบริหารราชการ เมื่อบ้านเมืองเจริญเติบโต เป็นปึกแผ่นพลเมืองมีจำนวนมากขึ้นและได้รับการพัฒนาให้มีความรู้ความสามารถสูงขึ้น การที่รัฐต้องรับผิดชอบต่อพลเมืองมีมากขึ้นเป็นเงาตามตัว ถ้าพึ่งรัฐบาลกลางเพียงแห่งเดียว ไม่อยู่ในฐานะที่จะให้บริการและอำนวยความสะดวกให้แก่พลเมืองได้อย่างทั่วถึงและเป็นผลดี จึงเกิดแนวความคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจปกครองให้ประชาชนในท้องถิ่นเข้ามามีบทบาทในการแบ่งเบาภาระอันเป็นหน้าที่ของรัฐบาลกลาง

หลักการที่สำคัญของการปกครองในระบบประชาธิปไตยประการหนึ่ง ได้แก่ “การกระจายอำนาจปกครอง” ซึ่งรัฐบาลจะต้องจัดให้มีและส่งเสริมให้ราษฎรในท้องถิ่นได้ปกครองตนเองให้สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นสถาบันการเมืองระดับพื้นฐานที่จะฝึกฝนให้พลเมืองเกิดความรู้ความเข้าใจในกลไกและกระบวนการทางการเมืองการปกครองระบอบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง และเพื่อให้เกิดการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลกลางมาปฏิบัติ และสนองความต้องการของประชาชน

ประเทศไทยได้รับเอาแนวคิดในเรื่องการปกครองตนเอง โดยการกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่นมาใช้ตั้งแต่สมัยก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 โดยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ได้ทรงมีพระราชดำริให้จัดการปกครองรูปแบบ “สุขาภิบาล” ขึ้นเป็นครั้งแรก โดยจัดตั้งสุขาภิบาลท่าฉลอมขึ้นที่อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

เมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2448 แต่ก็ยังไม่มีการเลือกตั้งผู้แทนประชาชนเข้ามาทำหน้าที่บริหารกิจการของสุขาภิบาลตามหลักการของการปกครองส่วนท้องถิ่น (หควณ ชูเพ็ญ. 2546 : 8) ซึ่งต่อมาการปกครองท้องถิ่นของไทยได้รับการปรับเปลี่ยนในแง่ของกฎหมาย และรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 (2540 : 16 , 74 , 97) กำหนดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ มาตรา 78 ว่า “รัฐต้องกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นพึ่งตนเองและตัดสินใจในกิจการท้องถิ่นได้เอง พัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นและระบบสาธารณูปการตลอดทั้งโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศท้องถิ่นให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ ทั้งพัฒนาจังหวัดที่มีความพร้อมให้เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่โดยคำนึงถึงเจตนารมณ์ของประชาชนในจังหวัดนั้น” และที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น คือ มาตรา 285 กำหนดว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีสภาท้องถิ่นและคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น นอกจากนั้นยังกำหนดเพิ่มเติมไว้ว่า สมาชิกสภาท้องถิ่นต้องมาจากการเลือกตั้ง คณะผู้บริหารท้องถิ่นให้มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน หรือมาจากความเห็นชอบของสภาท้องถิ่น และกำหนดระยะเวลาการดำรงตำแหน่งไว้โดยสมาชิกสภาท้องถิ่นคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือ ผู้บริหารท้องถิ่นมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 4 ปี

รัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้ในบทเฉพาะกาล มาตรา 334 (4) ว่ารัฐจะต้องดำเนินการให้มีคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน หรือมาจากความเห็นชอบของสภาท้องถิ่นให้ครบถ้วนภายใน 2 ปี นับแต่วันที่ประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ ซึ่งครบกำหนดตั้งแต่วันที่ 11 ตุลาคม 2540

จากผลแห่งการปรับเปลี่ยนกฎหมายครั้งสำคัญดังกล่าวข้างต้น ทำให้รูปแบบของการปกครองท้องถิ่นของไทยได้ถูกปรับเปลี่ยนเพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ โดยองค์กรปกครองท้องถิ่นที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงในครั้งนั้น คือ องค์กรปกครองท้องถิ่นรูปแบบ “สุขาภิบาล” เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2542 มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ. 2542 ทำให้สุขาภิบาลทั่วประเทศ 981 แห่ง เปลี่ยนแปลงฐานะเป็นเทศบาลตำบลทั้งหมด ตั้งแต่วันที่ 25 พฤษภาคม 2542 และคณะกรรมการพนักงานเทศบาลมีมติอนุมัติให้จัดโครงสร้างและกรอบอัตรากำลังของเทศบาลที่เปลี่ยนแปลงฐานะมาจากสุขาภิบาลให้มีคณะเทศมนตรีเป็นผู้บริหารงานของเทศบาล เป็นผู้บังคับบัญชาพนักงานเทศบาลและลูกจ้างทั้งหมดของเทศบาล โดยมีปลัดเทศบาลเป็นพนักงานประจำมีตำแหน่งสูงสุด และมีอำนาจบังคับบัญชารับผิดชอบงานของเทศบาลรองจากนายกเทศมนตรี (สมมาศ โศกชัยวัฒนากร. 2549 : 2)

พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 (2496 : 17) มาตรา 50 ได้กำหนดให้เทศบาลตำบล มีหน้าที่ต้องทำในเขตเทศบาล หลายประการดังต่อไปนี้

1. รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน
2. ให้มีและบำรุงทางบกและทางน้ำ
3. รักษาความสะอาดของถนนหรือทางเดิน และที่สาธารณะรวมทั้งการกำจัด มูลฝอยและสิ่งปฏิกูล
4. ป้องกันและระงับโรคติดต่อ
5. ให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิง
6. ให้ราษฎรได้รับการศึกษาอบรม
7. ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุและผู้พิการ
8. บำรุงศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของ ท้องถิ่น
9. หน้าที่อื่นตามที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นหน้าที่ของเทศบาล

จังหวัดมหาสารคาม มีเทศบาลตำบลที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงฐานะจากสุขาภิบาลเป็น เทศบาลตำบลเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2542 จำนวน 10 แห่ง จากการดำเนินงานที่ผ่านมา ยังประสบปัญหาอุปสรรคอยู่บ้าง เช่นเดียวกันกับการบริหารงานขององค์กรปกครองท้องถิ่น รูปแบบอื่นๆ เนื่องจากเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน บางครั้งจึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ประชาชนไม่เข้าใจถึงการดำเนินงาน และประโยชน์ขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย ในที่สุดอาจไม่ให้ความสนใจและปล่อยให้ คนเพียงกลุ่มเดียวรับผิดชอบงานของท้องถิ่น ฉะนั้น การดำเนินงานของเทศบาลตำบลที่ได้รับการ เปลี่ยนแปลงฐานะจากสุขาภิบาล จึงเป็นที่สนใจของประชาชนที่จะมองว่าสามารถ ดำเนินงานจะเป็นไปอย่างไร

จากผลการศึกษาของ พงนาถ คาศิวี (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การดำเนินงาน ของเทศบาลตำบลในเขตพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า การดำเนินงานของเทศบาลตำบลในเขต พื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยรวมอยู่ในระดับสูง บุคลากรที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี และระดับปริญญาตรี มีผลการดำเนินงานโดยรวมไม่แตกต่างกัน บุคลากรที่มีตำแหน่งเป็น คณะเทศมนตรี และพนักงานเทศบาล มีผลการดำเนินงานไม่แตกต่างกัน

ธิดารัตน์ ฆารสินธุ์ (2549 : บทคัดย่อ) ศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของพนักงาน เทศบาลต่อปัญหาการบริหารงานของพนักงานเทศบาลตำบลในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์

ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของพนักงานเทศบาลตำบลต่อปัญหาการบริหารงานของเทศบาลตำบลประกอบด้วย ปัญหาด้านการบริหารงาน ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์และด้านบริหารจัดการ พบว่า โดยรวมทุกปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ผลเปรียบเทียบความคิดเห็นของพนักงานเทศบาลที่มี เพศ อายุ และระดับการศึกษาที่แตกต่างกันต่อปัญหาการบริหารงานของเทศบาลตำบลโดยรวมไม่แตกต่างกัน

สมมาศ โชคชัยวัฒนากร (2549 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นสมาชิกสภาเทศบาลต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม พบว่า สมาชิกสภาเทศบาลมีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม จำนวน 8 ด้าน พบว่า โดยรวมมีการดำเนินงานอยู่ในระดับมาก และจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า มีการดำเนินงานอยู่ในระดับมาก จำนวน 5 ด้าน คือ ด้านการจัดให้มีและบำรุงทางบกและทางน้ำ รองลงมา คือ บำรุงศิลปะ จารัตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น ด้านการรักษาความสะอาดของถนนหรือทางเดิน และที่สาธารณะ รวมทั้งการกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ด้านการป้องกันและระงับโรคติดต่อ และด้านการส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ และมีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 3 ด้าน คือ ด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน รองลงมาคือ ด้านการให้ราษฎรได้รับการศึกษาอบรม และด้านการให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิง และสมาชิกสภาเทศบาลที่มีเพศ ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม ทั้ง 8 ด้าน โดยรวมไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาดังกล่าว เป็นการศึกษาการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีหน้าที่ต้องดำเนินการเป็นมาตรฐานเดียวกัน ภายใต้กฎหมายและระเบียบที่กำหนด โดยผลจากการศึกษาจะเป็นสิ่งสะท้อนถึงผลการดำเนินงานภายใต้การบริหารงานของแต่ละพื้นที่นั้น และผู้วิจัยซึ่งเป็นพนักงานเทศบาล จึงมีความสนใจที่จะศึกษาระดับการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตำบลในพื้นที่ของจังหวัดมหาสารคาม เพื่อจะได้นำผลจากการศึกษาไปเป็นตัวชี้วัดระดับการดำเนินงานของเทศบาลตำบล ในอันที่เป็นแนวทางในการจัดทำแผน เพื่อปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานของเทศบาลให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของพนักงานเทศบาลที่มี เพศ ระดับการศึกษา และ ระยะเวลาปฏิบัติงานแตกต่างกัน เกี่ยวกับระดับการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของเทศบาล ตำบลในจังหวัดมหาสารคาม

3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะในการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตำบลใน จังหวัดมหาสารคาม

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ระดับการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม อยู่ในระดับปานกลาง

2. พนักงานเทศบาลมี เพศ ระดับการศึกษาและระยะเวลาปฏิบัติงานแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตำบลในจังหวัด มหาสารคามแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ด้านประชากร ได้แก่ พนักงานเทศบาลผู้ปฏิบัติงานในเทศบาลตำบลในจังหวัด มหาสารคาม จำนวน 187 คน

2. ด้านพื้นที่ ได้แก่ เทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม จำนวน 10 แห่ง

3. ด้านระยะเวลา คือ ระยะเวลาในการศึกษาตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม ถึง 28 กันยายน 2549

4. ด้านเนื้อหา ได้แก่ การที่เทศบาลดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่นั้น ผู้วิจัยได้นำหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 มาตรา 50 ซึ่งกำหนดให้เทศบาลตำบลมีหน้าที่ต้องทำ ในเขตเทศบาล มาเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาระดับการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของ เทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม ดังนี้

4.1 รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน

4.2 ให้มีและบำรุงทางบกและทางน้ำ

4.3 รักษาความสะอาดของถนน หรือทางเดิน และที่สาธารณะรวมทั้งการกำจัด

มูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

4.4 ป้องกันและระงับโรคติดต่อ

4.5 ให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิง

4.6 ให้ราษฎรได้รับการศึกษาอบรม

4.7 ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ

4.8 บำรุงศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น

4.9 หน้าที่อื่นตามที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นหน้าที่ของเทศบาล

เนื่องจากด้านที่ 4.9 เป็นหน้าที่ที่เทศบาลต้องกระทำตามระเบียบ กฎหมาย ข้อบังคับ หรือภารกิจการถ่ายโอนที่ส่วนกลางมอบหมายให้ดำเนินการ ซึ่งไม่สามารถระบุชัดเจนได้ว่าเป็นหน้าที่ใด แต่ทั้งนี้ เป็นหน้าที่ที่ระบุนอกเหนือจากหน้าที่ในด้านที่ 4.1 ถึง 4.8 ผู้วิจัยจึงศึกษาอำนาจหน้าที่ของเทศบาลที่ต้องทำตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 มาตรา 50 ในด้านที่ 4.1 ถึง 4.8 มาเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย

5. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องในการวิจัย ประกอบด้วย

5.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ คุณลักษณะของพนักงานเทศบาลที่ปฏิบัติงานในเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม จำแนกเป็น เพศ ระดับการศึกษา และระยะเวลาปฏิบัติงาน

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม 8 ด้าน ประกอบด้วย

5.2.1 ด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน

5.2.2 ด้านการให้มีและบำรุงทางบกและทางน้ำ

5.2.3 ด้านการรักษาความสะอาดของถนน หรือทางเดิน และที่สาธารณะ รวมทั้งการกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

5.2.4 ด้านการป้องกันและระงับโรคติดต่อ

5.2.5 ด้านการให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิง

5.2.6 ด้านการให้ราษฎรได้รับการศึกษาอบรม

5.2.7 ด้านการส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุและผู้พิการ

5.2.8 ด้านการบำรุงศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **เทศบาลตำบล** หมายถึง เทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม
2. **พนักงานเทศบาล** หมายถึง พนักงานเทศบาลผู้ปฏิบัติงานในเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม
3. **การดำเนินงาน** หมายถึง บทบาทในการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ที่เทศบาลตำบลต้องทำตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 มาตรา 50 ประกอบด้วย การรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน การให้มีและบำรุงทางบกและทางน้ำ การรักษาความสะอาดของถนนหรือทางเดิน และที่สาธารณะ รวมทั้งการกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล การป้องกันและระงับโรคติดต่อ การให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิง การให้ราษฎรได้รับการศึกษาอบรม การส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุและผู้พิการและการบำรุงศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น
4. **ระดับการดำเนินงาน** หมายถึง ระดับการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม
5. **การรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน** หมายถึง มีเวรยามรักษาการคอยรับแจ้งทุกข์จากประชาชน มีพนักงานตระเวนตรวจสอบความสงบเรียบร้อยในเขตเทศบาล จัดตั้งอาสาสมัครรักษาความสงบ เรียบร้อยภายในแต่ละชุมชน
6. **การให้มีและบำรุงทางบกและทางน้ำ** หมายถึง มีการสร้างถนนหนทางเป็นไปตามแผน คู่อริรักษาดินอยู่เสมอ มีป้ายชื่อถนนทุกสาย มีป้ายเส้นทางภายในเขตเทศบาล
7. **การรักษาความสะอาดของถนนหรือทางเดิน และที่สาธารณะ** รวมทั้งการกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล หมายถึง มีการทำความสะอาดถนนและที่สาธารณะเป็นประจำ จัดหาภาชนะรองรับขยะพอเพียง จัดกิจกรรมรณรงค์การรักษาความสะอาดเป็นประจำทุกเดือน ประสานงานและร่วมมือกับหน่วยราชการภายในเขตเทศบาลในการรักษาความสะอาด
8. **การป้องกันและระงับโรคติดต่อ** หมายถึง มีการกำจัดขยะเป็นประจำ อบรมประชาชนให้ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่ออย่างสม่ำเสมอ มีการฉีดวัคซีนป้องกันพิษสุนัขบ้าเป็นประจำทุกปี ดำเนินงานร่วมกับหน่วยงานราชการอื่นหรือภาคเอกชนในการป้องกันและระงับโรคติดต่อ
9. **การให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิง** หมายถึง มีรถดับเพลิงอย่างเพียงพอ มีอุปกรณ์ในการดูแลช่วยเหลือผู้ประสบสาธารณภัยอย่างเพียงพอ มีศูนย์รับแจ้งกรณีเกิดภัยสาธารณะ จัดตั้ง

อาสาสมัครรักษาความสงบเรียบร้อยภายในแต่ละชุมชน ฝึกอบรมอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน ส่งเสริมกิจกรรมของสมาชิกอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน

10. การให้ราษฎรได้รับการศึกษาอบรม หมายถึง จัดอบรมประชาชนเพื่อให้ได้รับความรู้ด้านต่างๆ อย่างสม่ำเสมอ ให้ความร่วมมือ ช่วยเหลือ สนับสนุนหน่วยงานราชการอื่น ในการอบรมให้ความรู้กับประชาชน กำหนดแผนงานในแผนพัฒนาเทศบาลในการส่งเสริมการอบรมให้ความรู้แก่ประชาชนเป็นประจำทุกปี จัดสรรงบประมาณด้านการส่งเสริมการศึกษอบรมให้ความรู้ของประชาชนไว้อย่างพอเพียง

11. การส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุและผู้พิการ หมายถึง มีการสนับสนุนกิจกรรมของกลุ่มสตรี เด็กและเยาวชน จัดกิจกรรมของศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน มีการสงเคราะห์ผู้สูงอายุ จัดโครงการสงเคราะห์ผู้พิการ จัดทำแผนงาน/โครงการในแผนพัฒนาระยะ 3 ปี ในการส่งเสริมกลุ่มสตรี เด็ก เยาวชน ในเขตพื้นที่ที่มีส่วนร่วมในการพัฒนา

12. การบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น หมายถึง เป็นศูนย์กลางในการจัดงานประเพณีต่างๆของชุมชนในเขตเทศบาลทุกปี ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมประเพณีต่างๆ จัดตั้งกลุ่มอนุรักษ์และธรรงค์ศิลปะ วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ข้อมูลเกี่ยวกับระดับการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคามที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ จะใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางแผนและปรับปรุงการดำเนินงานของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคามให้เกิดประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น